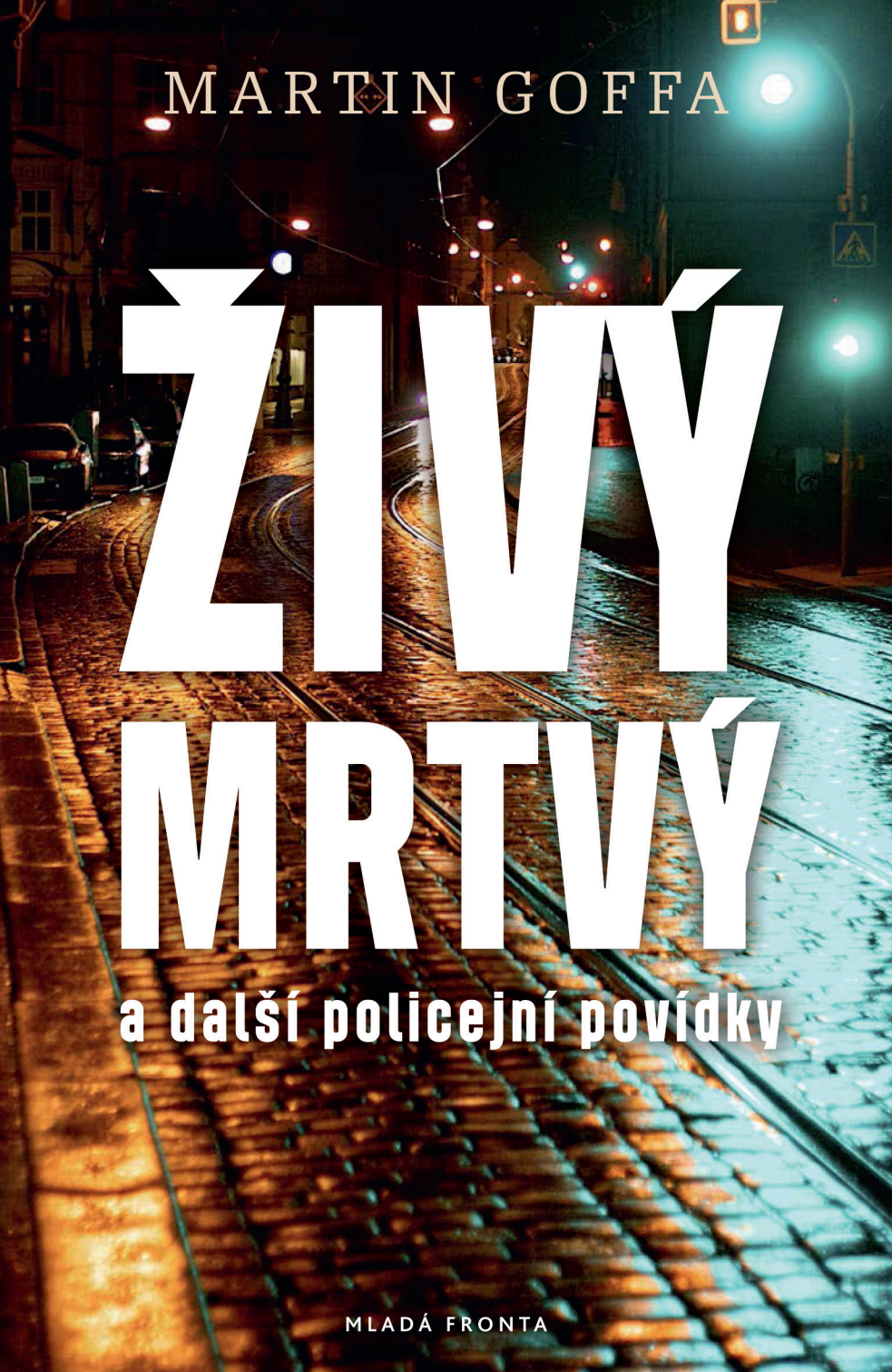

MARTIN GOFFA

ŽIVÝ MRTVÝ

a další policejní povídky

MLADÁ FRONTA

MARTIN GOFFA

ŽIVÝ

MRTVÝ

a další policejní povídky

MLADÁ FRONTA

*Pokud se vám následující příběhy budou zdát nepravděpodobné,
pak je to proto, že se skutečně odehrály.*

Víceméně.

Smyslená jsou pouze jména jejich aktérů.

Víceméně.

Věnováno M.

Gargano. Tabarka. Benátky.

Dělal jsem, co jsem uměl, víš?

Promiň, jestli to nestačilo.

Prolog

Unaveně koukám do stropu. Postel je nepohodlná a já trpně čekám, až pro mě přijedou. Doteď jsem zabíjel čas, jak to jen šlo, ale už bych měl všechno nejraději za sebou.

Skoro tři hodiny v kuse jsem na notebooku sjížděl hudební videa, až mě z toho bolely oči. Udělal jsem si sentimentální dopoledne, Wish You Were Here, Hotel California, Stairway to Heaven, Tuesday's Gone a samozřejmě UFO – Belladonna. Staré a zrnité koncertní záznamy té nejvyšší kvality muziky, co kdy vznikla. Jestli chcete nesouhlasit, tak se dejte vyšetřit. Tady, co ležím, je doktorů habaděj, s některým vám to domluví.

Nejdelší dobu jsem se ale zasekl na You Keep On Moving, pecky od Deep Purple v komorním provedení českých frajerů z pořadu Na Kloboučku, rok 1995 nebo tak nějak. Za aparáty Pavlíček, Hladík, Dragoun a další, především však u mikrofonů mladí Kamil Střihavka s Danem Bártou. Neskutečná jízda, při které vám po displeji stékají čurky koncentrované energie. Znáš tu nahrávku nazpaměť, polovina z toho asi milionu shlédnutí na youtube je ode mě.

Teď ale už jen tak ležím v tichu a přemýšlím. Včera večer se za mnou stavil Tony a potom ještě volala máma. A asi před hodinou jsem mluvil s Moničkou. Vlastně teď měla být u mě, čtrnáct dní jako každý rok o letních prázdninách, jenže...

Namísto dovolené jsem v nemocnici a jediné, co můžu, je doufat, že odsud co nejdřív vypadnu. Nejlíp v jednom kuse a po svých.

Samozřejmě taky volala Tereza, dorazí prý nejbližším letadlem. Snažil jsem se jí to rozmluvit, ale nedala jinak. Přitom se na ten měsíc u kamarádky v Seattlu chystala přes dva roky. A já jí to teď takhle překazím.

„Vykašli se na to, Teri, a vrať se až...“

„No jasně že udělám, co říkáš,“ nenechala mě ani domluvit. Počítám, že minutu nato už seděla u netu a snažila se přebookovat letenku.

Skvrna na stropě má tvar Afriky. Madagaskar je zřejmě památka po nějaké můře, co na sebe přestala dávat pozor. Přemýšlím o několika posledních dnech. Člověka vždyc-ky překvapí, jak se ty nejzávažnější věci dokáží semlít tak rychle a jakoby mimochodem.

No a taky samozřejmě přemýšlím o svých uplynulých dvaadvaceti letech. O tom, jestli mám na triku víc výher než průsvihů; o lidech, co mi byli a jsou blízcí, stejně jako o těch, se kterými bych se, nebýt mé práce, nikdy nepotkal. Monička, Ivana, máma a Tereza se tak kdesi v mé hlavě prolétají s podivnými existencemi, jako byl třeba ukrajinský řezník Kozar, decentní Andrew Alcer nebo Viktor, ten tmavovlasý anděl zkázy. A s dalšími a dalšími, které jsem za dvě dekády běhání za lumpy poznal; nenasytná a přesto osamocená Zuzanka, gambler Beny, nácíček Patrik, bývalý kolega Greg... Tihle a spousty jiných mi defilují paměti a já vzpomínám na případy a situace, během nichž jsem se s nimi setkal. Nebyly to vždyc-ky jen veselé věci, spíš sladkokyselé nebo hořké, ale každý z těch lidí ve mně zanechal nějakou stopu, ať už jsem chtěl nebo ne. I když, bez některých stop by se člověk celkem obešel. Jen-že pak už by to byl zase někdo jiný.

Je mi horko a zavírají se mi oči. To čekání je nejhorší. Snad už nebude trvat dlouho.

Straightflush

Stál u umývadla a na tváři měl přitisknuté studené mokré dlaně. Z crčícího kohoutku nabral vodu a opět si opláchl obličej. A pak ještě jednou a pak znovu. Někdo prošel za jeho zády k pisoárům a nechal pootevřené dveře do sálu. Když muž zvedl oči k zrcadlu, uviděl v něm tou škvírou několik velkých oválných stolů osazených hráči. Pohledem našel zrzavého mladíka, který u jednoho z nich právě míchal karty a chystal se je rozdávat k další hře. Několik dlouhých vteřin se do něj upřeně vpíjel očima.

Po chvíli si muž osušil obličej papírovým kapesníkem a zmuchlaný do kuličky ho hodil směrem k odpadkovému koši. Netrefil, ale to bylo to poslední, oč by se zajímal. Vyšel z toalet a zamířil k baru.

„Morgena,“ zamručel. „Dvojitýho.“

Z kapsy vyndal hrst mincí a vysypal je na pult. O chvíli později rozrazil dveře kasina a ulicí odcházel kamsi do noci. S sebou si odnášel pocit, že poslední, co uvnitř zahlédl, byl křivý úsměv toho zrzavého šmejda v bílé košili.

Záříjové odpoledne. Seděl jsem v kanceláři, mnul si zátylek a střídavě koukal dílem do počítače a dílem na sotva osmnáctiletého cápka, kterého zrovna přivedla jedna uniforma. Kratasy, vytahaná mikina, dredy do půli zad.

Na obličejích asi kilo a půl železa a v uších díry, že byste jimi protáhli dětský vláček. Nasál jsem vůni, která po jeho příchodu zalila celou místnost.

„Zajímavý parfém.“

„Cannabis for man,“ zašklebil se. „To ale není trestný, pokud vím.“

„To není. Ale lézt někomu cizímu do bytu, to už trestný je.“

„Už jsem těm uniformovaným pajdulákům říkal, že jsem chtěl vlízt ke kámošovi, ale splet jsem si barák, sakra! Vám se to nikdy nestalo? Jste všichni jako dementi, vůbec člověka neposloucháte!“

„Zkus to zopakovat.“

„Co?“

„To o těch dementech. A slízneš takovou, že druhou koupíš o zeď.“

mlčel, jen naprázdno přežvykoval. Už jsem se nadechoval k další větě, ale ozvalo se zaklepání a dovnitř vpadl starý Křivánek, kolega, co do služby nastoupil ještě za císaře pána nebo za Husáka, prostě tak nějak.

„Máš jít k Robertovi,“ houkl na mě, „má pro tebe asi nějaký prímovější kšeft. Tady toho smrada si převezmu já.“

„Smrada?“ zalapal po dechu dredař.

„Drž hubu, nebo přes ni dostaneš,“ slíbil mu dědek v bleďemodrém to, co já před chvílí. „A zvedni prdel, jdeme ke mně.“

O minutu později jsem otevíral dveře na konci chodby.

„Něco se děje, Robe?“ Robert Celda, o chlup mladší, snazivější, diplomatictější a zapálenější než já. Proto to taky dotáhl o něco dál a teď mi šéfuje.

„Jo,“ přikývl, „chtěj tě z Kongresovky.“ Krajské ředitelství? No proč ne, to se občas stává.

„Kdo přesně?“

„Vraždaři. Máš jim hned volat.“

„Vraždaři, jo?“ ujistil jsem se, ale to už jsem koukal na telefonní číslo, které přede mě přisunul.

„Nevím o tom, že bys dělal na něčem, u čeho byste se mohli potkat,“ řekl.

„To já taky ne, Robe. Bůhví o co jde.“

Na druhém konci to chvíli zvonilo, ale pak se ozval strohý a unavený hlas.

„Strejc, prosím.“ Takže jsem se ze stolu svého šéfa dovolal přímo tomu jejich.

„Ahoj Ludvíku, Miko Syrový. Prý mě sháníš?“

„Jo. Říká ti něco jméno Benýšek?“

„Možná. A dál?“

„Richard, rok výroby sedmdesát šest.“

„Jo, toho znám.“

„Fajn. Můžeš sem přijet, prosím tě?“

„Hned?“

„Včera bylo pozdě.“ No jasně, klasika.

„Za chvíli jsem u vás,“ odvětil jsem a okamžitě koukal na Robertovo zvednuté obočí. „Chtějí mě kvůli jednomu volovi. Víc zatím nevím.“

„Doufám, že zase přitáhneš nějaký průser,“ zavrčel.

Vlastně by mě překvapilo, kdyby řekl cokoli jiného.

Zaparkoval jsem před prosklenou budovou krajského policejního ředitelství a s odznakem v ruce prošel vrátnicí.

„Takže o co jde, Ludvíku?“ zeptal jsem se vysportovaného padesátníka s pevným stiskem, kterému jsem o chvíli později vpadl do kanceláře.

„O Benýška, jak už jsem ti říkal. Znáš ho dobře?“

„Tak akorát.“

„Je to tvůj ráfek?“ vypálil bez obalu.

Jestli je to můj informátor? V duchu jsem se musel posmát. Beny vždycky vykecal všechno, co slyšel. I to, co si myslel, že slyší. Včetně věcí, které se mu třeba jen zdály. A vykecal to vždycky a bez rozdílu každému, kdo se před ním nestačil zdekovat.

„Ne, není to můj ráfek. Jen jsem ho dvakrát zavíral.“

Richard Benýšek, alias Beny, měl za sebou vybrané byty, sklepy a občas kapsu nějakého turistu nebo opilce. Ze všech policajtů, kterým se během té doby dostal do spárů, jsem mu ale bůhvíproč připadl nejsympatičtější, takže mě tak nějak zahrnul do širší rodiny. Ne že bych o to stál, svého oblíbeného poldu má ale každý z těch, co se občas ocitnou na té špinavější straně mříží. Někdy prostě jen stačí chovat se k nim trochu lidsky, ať už to znamená cokoli.

„Tak co s Benym je? Někdo ho smáznul?“ zeptal jsem se znovu a doufal, že Strejc nepřikývne.

„Naopak.“

„Naopak?“ Nevěřil jsem vlastním uším. „Chceš říct, že někoho...“ Zmlkl jsem a jen koukal.

„Jo.“

„A je to jistý? Znáám ho roky, on není ten typ.“

„Ložená věc, Miko. Kamerový záznam, daktylky, DNA. Sejmul chlapa ocelovou trubkou. Tu jsme našli kousek odamtud.“

„No ty vole,“ vzdychl jsem jenom. Ale už dávno jsem si odvykl divit se podobným věcem. O jednoho chlapa míň, o jednoho vraha víc. Jak prosté, milý Watsone.

„No a k čemu teda ale potřebujete mě?“

Vraždaři pomoc od nižších složek občas vyžadují, většinou vás ale nechají třeba jen pročesávat dům od domu nějakou ulici a ukazovat lidem fotku s rozsekaným obličejem.

Namísto odpovědi ke mně Strejc otočil notebook, spustil přehrávání a já sledoval asi minutový záznam smrti člověka. Vrahem byl Beny, o tom nemohlo být pochyb.

„Udělal to, Miko, to je bez debat,“ shrnul pak něco, co jsem tak jako tak sám viděl.

„Tak v čem je problém?“

„V motivu. A vůbec.“

„Nemluví?“

„Hm. A to ho máme už skoro osm hodin,“ ucedil.

Sebrali ho v sedm ráno. Vražda se stala o víkendu, ve tři hodiny v noci ze soboty na neděli. V pondělí už měli Strejcovi hoši v ruce výsledky z databáze DNA a daktyloskopie. Dvojitá shoda s čtyřikrát trestaným Richardem Benýškem, toho času v podmínce za několik drobných krádeží. Další den po něm slídili a dnes, v úterý, ho vytáhli od snídaně u jedné jeho přítelkyně v Krči. Obratem mu byl přidělen advokát ex offio a mašinerie se mohla rozjet. Jenže nerozjela.

„Pustil za těch osm hodin vůbec něco?“ zeptal jsem se.

„Jo, jedinou větu,“ zavrčel Strejc a nakvašeně na mě koukl. „Všechno prý řekne jediné tobě.“

No bezva, projelo mi hlavou. Takže máme vraha, který si ode mě slibuje bůhvíco, a když to nedostane, bude pěkně nasraný. Poldové, které dotyčný ignoruje a chce mluvit raději s nějakým cizákem, jsou nasraní už teď. A jeho advokát? Ten se zatím cítí jako páté kolo u vozu, což je pro takového nafrněného panáka důvod k nasraní par excellence. Fakt miluju situace, kdy jsem za kašpara.

„Zkus z něj něco dostat,“ houkl Strejc. „Rozkecej ho, jo? Prostě ho zlom a my už to pak dotáhneme.“

Rozuměl jsem mu. Je krásné, když soudci až pod nos strčíte téměř jasný případ. Jednoznačné stopy, průkazné video a pachatele v klepetech. Jenže pánové, jako bych toho soudce slyšel, pro stanovení výše trestu je důležitý mimo jiné i motiv! Šlo o věc plánovanou, nebo naopak o zabíjačku v afektu? O vraždu zisťnou? Nebo dokonce rasovou? A tak dále, a tak podobně.

Zatracený Beny, táhlo mi hlavou, chlape zasraný, šmejde jeden! Za svůj život jsi prošel rukama desítek poldů, ale ty si musíš vzpomenout zrovna na mě? Ach jo.

Pochodoval jsem za Strejcem chodbou po sešlapaném linu a míjel desítky dveří, které snad pamatovaly ještě doby, kdy jimi neprocházeli lidé, ale soudruzi. Na jedny z nich Strejc klepl a bez vyzvání vešel. Tři jeho chlapi tam

měli v presu asi šedesátikilového nebožáka v nepadnoucích džínách a košili s roztřepeným límcem. Ulízaný advokát seděl u stěny a evidentně byl jen do počtu.

„Něco nového?“ zeptal se Strejc, ale odpovědí mu bylo jen hromadné pokrčení ramen. „Takže pane Benýšku, sehnali jsme vám kolegu Syrového, kterého jste chtěl. Doufám, že nám tuhle vstřícnost oplatíte.“

Beny mlčel a koukal do země. Strejc kývl a dva jeho muži s ním odešli za dveře, zbyl se mnou jen Jarda Wágner, kterého jsem letmo znal. Samozřejmě že s Benym nemůžu být úplně o samotě. Přece jen to teď už není obyčejný zlodějíček. Jeho ex offio zůstal na své místě také.

„Ať jde pryč,“ špitl Beny a konečně ke mně zvedl oči.

„Chci s klientem mluvit o samotě,“ kontroval obhájce.

„Dejte mi kurva pokoj!“ vyprskl Beny.

Nažehlený panák stál rozpačitě u židle a přemýšlel, co dělat. Jestli teď odejde, už ho nikdo nebude brát vážně. Pokrčil jsem rameny a zahlédl přitom Wágnera, jak mu cukají koutky. Poldové mají advokáty rádi asi tak jako hemeroidy. Ex offio se nakonec vztekle otočil a vyrazil ke dveřím.

„Jsem v kantýně, kdyby něco,“ zasyčel a zmizel na chodbě. Měl jsem dojem, že jen co vypadl, dalo se v místnosti i dýchat.

Beny vypadal nachlup stejně, jako když jsem ho viděl... Kdy vlastně naposled? Střízlík, krátké tmavé vlasy, osmatřicet let. Týdenní strniště na tváři, drobné vrásky kolem očí, stříbrný řetízek s křížkem, sešlapané polobotky. Na předloktí věžeňská kérka FULL OF HATE! Jak ironické, vždyť až do té sobotní noci se nikoho snad ani nedotkl. Nebo jsem o tom aspoň nevěděl.

„Řekneš mi, co se stalo, Beny?“ zeptal jsem se, když jsem mu předtím dal trochu času, aby se sebral.

Sklopil oči, nerozhodně jimi bloudil po podlaze a pomalu žmoulal ruce složené v klíně. Na parapetu venku za oknem přistál holub, a když po něm začal přecházet sem a tam, znělo to v tom tichu jako kovové cvakání.

Minuta pryč a po ní další. Nemělo smysl otázku opakovat, Beny ji slyšel dobře, a kdybych přitlačil, jen by se ještě víc stáhl. O tom, že mluvit začne, jsem nepochyboval. Proč by pro mě jinak posílal? Po dalších dvou minutách jsem to už ale nevydržel.

„Tak fajn, chlape. Udělám kafe a pak už chci něco slyšet, nebo padám pryč. Mám dost své práce i bez tebe. Sladíš?“

Wágner po mně loupal očima. V klidu, naznačil jsem mu, zatímco budu pryč, tak do něj nešij a jen ho nechej, ať si to přebere.

Za dveřmi kanceláře jsem narazil na ty dva Strejcovy poldy, co předtím odešli.

„Udělali byste mi dvě kávy, kluci?“ Přikývli a jeden z nich vyrazil směrem ke kuchyňce. Samozřejmě předpokládali, že to kafe je pro mě a pro Wágnera. Dát vrahovi do ruky hrníček s horkou vodou, aby vám ji mohl chrstnout do obličeje, se v kriminalistických příručkách obvykle nedoporučuje.

„Jak to jde?“ zeptal se mě ten druhý.

„Ale jo,“ zamumlal jsem.

„Celý je to nějaký... divný,“ řekl. „Bez motivu. Nezjistili jsme v minulosti žádný jejich vzájemný vazby, tomu mordu nepředcházela potyčka a víš co? Dokonce ho pak ani neobral, jen ho máznul tou tyčí a šel pryč!“

„Hm, viděl jsem.“

Znovu jsem si vybavil video, které mi chvíli předtím jejich šéf pustil. Záznam z venkovní kamery nedaleké banky, lehce zrnitý, ale dostatečně zřetelný na to, aby někoho určitého posadil na pár let do chládku. Sledoval jsem na obrazovce Benyho, jak se potkává s mladíkem, který bude jen o pár chvil později mrtvý. Evidentně šlo o setkání náhodné, každý přicházel svou cestou, a když na sebe narazili, zjevně je to překvapilo. Padly mezi nimi snad dvě nebo tři věty, mladík se Benymu vyhnul a pokračoval v chůzi, vzápětí mu však na hlavu dopadl kus ocelové trubky, kterou

na chodníku právě minul, a bylo vymalováno. Později jsem viděl sjetinu s jeho daty a fotografií. Jan Malík, usměvavý kluk, dvaadvacet let. Velká piha u levého oka a vlnité ryšavé vlasy. Místo narození Most, v Praze momentálně na kolejích VŠE. V policejních záznamech ani čárka a Strejcovi hoši na něj během uplynulých tří dnů taky nic nevystračili. Solidní mladík s pravděpodobnou kariérou v nějaké bance nebo poradenské firmě. Oba rodiče zatím naživu, jeden starší bratr, dvě mladší sestry.

Vrátil jsem se s kávou do kanceláře. Beny nechal svůj šálek chvíli stát, ale pak ho vzal do dlaní a zamyšleně upíjel.

„Znal jsi toho kluka, Beny?“ zeptal jsem se jen tak mezi doušky. Pomalu přikývl.

„Jo. Teda... jo i ne.“

„Jak to myslíš?“

„Do toho večera jsem ho nikdy neviděl.“

„Do soboty?“

„Hm.“

Holub na parapetu mi už zase pochodoval po nervech. Tip, tip, tip, tip, tip. Měl jsem sto chutí chrstnout na něj to kafe a pak ho umlátit hrníčkem. Sledoval jsem Benyho ruce. Prsty se mu lehce chvěly, ale když vzal do dlaní šálek, získal pro ně oporu a třes zmizel. Přemýšlel jsem, jestli položit další otázku, nebo ještě chvíli počkat. Ale najednou se nadechl.

„Ten hajzl mě během večera dvakrát zaříznul, pane Syrový!“ zasyčel.

„Cože?“ Nějak jsem v tu chvíli nemohl pochopit, kde je sever.

„Říkám, že mě během večera dvakrát zaříznul,“ zopakoval. „Ale... co během večera, během hodiny!“

„Zaříznul?“ Jako bych měl mezi ušima a mozkiem nějakou zed'. „Co to...“

„V Royalu přece.“

„V Royalu? Tys... tys tam ten večer hrál?“ Přikývl.

Royal byl klub, ve kterém jsem na Benyho občas narazil. Výjimečně jsme se dokonce potkali u jednoho pokerového stolu. Paradox, chce se říct. Jenže pokud by se chtěl pol-da striktně vyhýbat lidem, které měl kdy v parádě, musel by se nejspíš odstěhovat za polární kruh nebo tak někam, zkrátka úplně mimo civilizaci.

„Co měl ten kluk společného s Royalem, Beny?“

„Přece tam dealoval.“

Wágner ožil. Drogy? Jo, to by mohl být motiv! Ale ne, došlo mu vzápětí, vždyť mají vlastně zjištěno, že mladý Malík v klubu brigádníčil. Přivydělával si ke studiu tím, že občas po nocích rozdával karty.

„Říkáš, že tě dvakrát zaříznul?“ nahodil jsem spadlý řemen.

„Jo, dvakrát během chvíle,“ zaúpěl Beny nešťastně. „Hrál jsem sotva deset minut, když jednomu volovi dotočil fullhouse do mé flopnuté postupky!“

Ten sobotní večer prý byly obsazené čtyři stoly, takže kořenů k oškubání habaděj. Beny bohužel nikdy nepochopil, že jedním z největších kořenů je právě on sám. Tak jako většina špatných hráčů přeceňoval své výhry, prohry sváděl na smůlu a nebyl schopný držet se od stolu dál, když neměl čistou hlavu. Upřímně řečeno, ne že bych na tom byl o moc líp. Ovšem když vaši výherní kombinaci dealer zničí poslední možnou kartou, tak...

„Postupka do fullhouse, Beny?“ zopakoval jsem. „Smůla, ale nic, co bych neviděl už nejmíň tisíckrát.“

„No jo, sakra, já vím,“ vzdychl. „Jenže mě to stálo všechno, co jsem měl na stole!“

„Kolik?“

„Asi šest papírů.“ No jasně, pro někoho polovina výplaty. A pro Benyho? Možná ještě víc.

„Takže jsem šel nahoru do bankomatu a vytáhl další pětitalíř. Jenže...“

„Co?“

„Zapomněl jsem říct floormanovi, ať mi drží místo, takže ho zatím obsadil a já stál na baru jako vocas, než se zase něco uvolní.“

Zazvonil telefon. Na lince byl Strejc a chtěl vědět, jestli jsme se někam posunuli.

„Jo,“ zamumlal jsem, „jo.“

„Chceš tam někoho?“

„Asi ani ne, díky, takhle je to lepší.“

„Tak fajn,“ řekl ještě a zavěsil.

Beny už svou kávu dopil, přesto jsem mu nechal hrníček a on ho prsty otáčel na podložce.

„Co se dělo pak?“

„Pak?“ Pokrčil rameny. „Vypadl nějaký Rusák a já si sedl na jeho místo.“ Zmlkl, jako by sbíral sílu k tomu, co chce říct dál.

„Ani ne pět minut potom, co se ten zrzavý dealer zase dostal k našemu stolu, jsem byl znova venku!“

„Děláš si srandu, Beny?“

Asi to znělo příliš vyčítavě, protože okamžitě nadskočil.

„No jo, byla to asi trochu i moje chyba, ale... Prostě jsem se nechal hecnout!“

„Rupneš najednou šest talířů a namísto toho, aby sis dal pohov, vpálíš do další hry zase celých pět? Jsi magor?“

„Vždyť říkám, nechal jsem se vyhecovat... Ale byl jsem lepší, celou dobu jsem byl lepší!“

„Celou dobu asi ne, ty vole.“

„Zabilo mě až eso! Ten šmejda tam mohl dát cokoli, ale ne, on prostě otočí áčko! Možná...“

„Možná jsi v té hře neměl vůbec být,“ přerušil jsem ho. „A už vůbec ne za takový balík!“

„Myslel jsem, že přeskočím stůl a zaškrtním ho!“

„Beny, kurva, ten kluk ty karty jen rozdává!“

„Já vím, pane Syrový, jenže... Vždyť to znáte.“

No jo, znám. U stolu jsem strávil dost času na to, abych podobné emoce už stotísíckrát viděl. Nebo zažil.

„Normálně jsem měl pocit, že se mi směje do ksichtu.“

„Jdi do prdele.“

„Musel byste ho vidět.“

„Viděl jsem desítky dealerů. Všem je úplně u zadku, kdo vyhrává nebo prohrává, pro ně je to jen šichta ve fabrice!“

„Ale dohajzlu! Vždyť...“ Zmlkl a jen nešťastně zavrtěl hlavou. V kanceláři bylo dusno k zalknutí, okno přitom celou dobu pootevřené a za ním pořád ten řapající holub.

„Nechceš mi doufám říct, Beny,“ nadhodil jsem opatrně, „žeš ho tou trubkou vzal jen proto, že tě dvakrát zabil v kartách?“

mlčel, zatímco Wágner se střídavě díval na mě a na něj. Holub konečně zatleskal křídly a zmizel. Nejspíš ale jen letěl dolů na parkoviště, aby mi tam podělal auto.

„Šel jsem si ještě jednou dobít prachy,“ řekl po chvíli Beny skoro šeptem. „To už bylo po půlnoci.“

„Kolik?“

„Asi půl jedný.“

„Myslím kolik sis dobil? Zase pět?“

„Ne, jen čtyřku, víc jsem stejně na kartě neměl. I tak už jsem byl v minusu.“

Znovu se odmlčel a já najednou začínal mít pocit, že vidím do budoucnosti. Jakkoli nepochopitelné a nepravděpodobné.

„Během půl hodiny,“ pokračoval pak, „jsem to vytáhl skoro na osmičku.“

„Z těch čtyř tisíc, jo?“

„Jo. Dva tácy jsem vydyndal z nějakého Němčoura a další dva z Terezy, co jinak dealuje v Showdownu. Tu znáte, ne?“

Přikývl jsem. Tereza byla ovšem regulár, tedy pravidelný a schopný hráč, takže jestli její peníze skončily zrovna u Benyho, muselo jít o nějakou sakra nešťastnou náhodu.

„V čem je teda ale problém, Beny? Vždyť jsi se zdubloval!“

Podíval se mi upřeně do očí, vlastně poprvé za celou tu dobu.

„V čem je problém?!“ odfrkl skoro hystericky.

mlčel jsem a nechal ho být. To, co jsem potřeboval vědět, měl už tak jako tak na jazyku. Znovu sklopil oči a zabodl je do podlahy. V hlavě jako by si přehrával nějakou neskutečnou scénu.

„V čem je problém?“ zopakoval pak skoro nevěřícně. „Tak teda poslouchejte, protože...“

Vyšel jsem z kanceláře a hned za dveřmi se opřel o zeď. Zatímco jsem si unaveně mnul dlaněmi obličej, ti dva čekající Strejcovi hoši ze mě nespouštěli oči.

„Tak co? Složil to?“

„Ale jo,“ přikývl jsem. V uších mi přitom pořád ještě zněl Benyho hlas. Vzrušený a vzteklý. Nevěřící. Nechápatel.

„V čem je problém? Tak teda poslouchejte, protože...“

Dvakrát se zhluboka nadechl a pak to z něj konečně vypadlo z jedné vody načisto.

„Sedím na UTG a dostávám sněhuláky...“

Zahlédl jsem Wágnerův nechápatelý výraz.

„Osmičky,“ zamumlal jsem.

„Jo, osmičky,“ přikývl Beny. „Takže já bet, dva nebo tři za mnou fold, button raise, SB fold, BB call, já call. A na flopu pak 8-8-2!“

Hvízdl jsem.

„BB check,“ pokračoval Beny jako v transu, „já pastičkuju, takže check, button bet, BB call, já raise polovinu svého stacku, button fold, BB all-in, já call! Ten vůl BB se ksichtí a ukazuje přitom jen FD! Má 7-9 v křížích, jedna osma a dvojka na flopu jsou taky křížový. Otáčím nuts a hned mu skladlo.“

„Super,“ řekl jsem, ale Beny jako by mě už ani nevnímal.

„No a pak to ten zmrld dealerskej udělal znova!“

Poslední dvě slova zněla jako zasípání. Visel jsem na něm očima. Co to kecá? Co by se sakra mohlo ještě tak podělat? Vždyť měl... Ale ne, to snad... To přece... Ne! Tolik smůly přece nemůže mít ani on!

„Turn křížová desítka,“ dodal Beny skoro neslyšně, „river křížová šestka.“

Po posledním slovu už zůstal jen apaticky koukat. Seděl jsem s otevřenou pusou a snažil se napasovat své myšlenky na jeho předcházející věty.

„Run-run straightflush?“ zašeptal jsem nevěřicně. Ale Beny neodpověděl, jen dál bez hnutí zíral skrz okno kamsi do dálky, jako by tam snad chtěl najít nějaké vysvětlení.

Ještě dobrých pět minut jsme jen tak mlčky seděli. Beny už neměl co dodat, já všechno ještě v hlavě zpracovával a Wágner stejně nevěděl, o čem je řeč. Nakonec jsem vstal a potřásl Benymu jemně ramenem.

„Budu už muset vypadnout, chlape, takže... Všechno to tady kolegům vysvětlí, jo? A kdybys něco potřeboval... Však víš.“

Skoro neznatelně přikývl.

„Good luck, Beny,“ řekl jsem ještě při odchodu, ale bůhví, jestli mě vůbec vnímal.

„Tak co? Složil to?“ vyjeli na mě o chvíli později ti dva na chodbě.

„Ale jo,“ odpověděl jsem. Cítil jsem se najednou unavený, daleko víc, než bych čekal.

„A řekl taky, proč toho kluka smáznul?“

„Vlastně jo, ale...“ pokrčil jsem rameny. Co vám mám, lidi, vysvětlovat? Koukal jsem na jejich napjaté výrazy. „Kdybych chtěl být cynický a kdyby nešlo o mord, tak řeknu, že jestli jeho soudce hraje poker, musí ho snad osvobodit.“

„Cože?“

„Ale nic, nechte to být,“ mávl jsem rukou a ztichlou chodbou se vydal k jejich šéfovi.

Zatímco jsem sotva vlekl nohy, v duchu jsem se snažil počítat. Jen tak, od oka. Vyšlo mi, že předtím, než dealer otočil poslední dvě karty, měl Benyho soupeř asi jednoprocentní šanci na výhru. No, spíš půlprocentní.

A možná ani to ne, ale bůhví, na matematiku jsem nikdy nebyl žádný Einstein.

Na chodbu dopadaly paprsky nízkého slunce za oknem. Kolik je vlastně hodin?

O něco později jsem ve své kanceláři zamkl trezor s pistolí a několika rozpracovanými spisy, zabouchl dveře a šoural se k výtahu.

Cestou k metru jsem si nasadil sluchátka a za pár minut nastoupil do soupravy. Tři stanice a vystoupím v centru, přímo před klubem, kde v sedm začíná každodenní turnaj. Ještě to stíhám. Check, bet, call, raise, slyším pořád ještě Benyho hlas.

Ve sluchátkách Radiohead, Subterranean Homesick Alien z alba OK Computer. Náhoda, ale na nic lepšího bych v tu chvíli asi ani nepřišel.

Souprava zasyčela a rozjela se. Zavřel jsem oči. Good luck, sakra, lidi.

Vánoční nácek

Pozoroval jsem oknem poletující vločky. Některé dopadaly na parapet, jiné až dolů na silnici, ale jedny i druhé čekal nakonec stejný osud. Vánoce budou letos zase na bláto, nic nenasvědčovalo tomu, že by za těch pár dní mělo přituhnout. Zaplaťpánbůh. Nesnáším zimu.

Tony mi něco mumlal za zády, a když jsem se otočil, viděl jsem ho, jak se láduje jednohubkami. Proviant od manželky některého z kolegů, která se zřejmě domnívá, že čím víc toho bude na vánočním večírku k snědku, tím méně se bude pít. No jistě.

Dveře od kanceláře rozrazila Denisa.

„Chcete kafe, kluci? Dělán všem.“ Já přikývl a Tony jí poslal vzdušný polibek. Zahihňala se a zase zmizela na chodbě.

Bylo páteční odpoledne. Ještě chvíli kancelářské práce nebo aspoň jejího předstírání a pak hurá na svátky. Nejdřív ale nějaké ty chlebičky a víno s osazenstvem místní pobočky naší policejní firmy. Zazvonil mi služební telefon. Takže spíš asi ta práce než její předstírání, napadlo mě okamžitě.

„Srový, prosím.“

„Herda, nazdar.“ Šéf uniform z přízemí naší budovy.

„Ahoj Romane. Doufám, že voláš, jen abys nám popřál hezký svátky.“